

Jeg skulde slet ikke have indladt mig paa hele Spørgsmaalet, der som Forandringen var knyttet til den diebliffelige Situation, men netop naar man staar saaledes og tager Sagen frit og efter bedste Evne frigjør sig for ethvert Hensyn til den nuværende Situation, kan jeg ikke se rettere, end at dette Forslag mødes af meget væsentlige Indvendinger. Vi have jo allerede hørt i Dag to aldeles bestemte forskjelligke Fortolkninger af Ordet „nødvendige“. Vi have hørt en Fortolkning af det ærede Medlem for Københavns 7de Kreds (Broberg), og vi have hørt en anden Fortolkning ganske vist med langt større Autoritet af den høitærede Conseilspresident. Det ligger ganske simpelt deri, at Ordet „nødvendigt“ i sig selv er et mangetydigt og tvetydigt Ord, naar det ikke faar en nærmere Bestemmelse. Der er retlig Nødvendighed, politisk Nødvendighed og moralsk Nødvendighed. Vi komme igennem det blotte Ord Nødvendighed ikke langt. Men der er en Begrændsning, som er meget tydelig, og den er for mig af en saadan Natur, at jeg, naar jeg trænger nærmere ind i den, i det Mindste for mit Bedkommende ikke kan stemme for Forslaget. Det er nemlig Begrændsningen med Hensyn til Summens Størrelse. Der kan nemlig nemt være Udgifter, som efter deres Kvalitet, efter deres Art ere nødvendige, men som ikke er nødvendig efter deres Sum. Der er visse Tilfælde, hvor den retlige Nødvendighed er i den Grad givet, at den ikke blot omfatter selve Arten men ogsaa Størrelsen. Naar vi f. Ex. tale om retlig Nødvendighed til at betale Renter af Statsgjælden, er Summen ogsaa given, naar vi tale om en retlig Nødvendighed af at betale Pensioner, er Grændsen ogsaa given. Ved den retlige Nødvendighed af at betale Civillisten er Størrelsen ogsaa given, og det samme gjælder om Appanagerne. Men man kan let tænke sig, hvor der til bestaaende Institutioners Opretholdelse behøves Udgifter, at de kunne være forskjellige med Hensyn til Størrelsen, og i saadanne Tilfælde at opstille den Regel, at Grændsen skal ligge i det foreliggende Finanslooforslag, medmindre begge Thing ere blevne enige om at nedsette Beløbet, tror jeg indeholder en konstitutionel Umulighed, thi hvor er konstitutionelt taget Fortolkningen af, hvad der i den Forstand er nødvendigt eller, lad mig bruge det andet Udtryk, som den høitærede Minister brugte, hvad der ubetinget kræves til Statens Vel? Fortolkningen deraf ligger jo under normale Forhold i en samstemmende Beslutning af alle Tre, af Rigsdagen og Regjeringen, altaa af begge Rigsdagens Afdelinger. Kan man nu egentlig

fordre eller vente eller ønske af nogen af Rigsdagens Afdelinger, at den i Tilfælde, hvor der ikke opnaas Enighed, forud skal sige uden Hensyn til, om den ikke finder den begjærede Sum nødvendig, at den dog i Kraft af en midlertidig Bevillingslov skal betragtes som nødvendig. Deri synes mig, ligger der en indre Modsigelse. Jeg vil slet ikke stille Sagen paa den Maade, som om Folkethinget i dette Tilfælde vilde gaa ind derpaa. Der er ikke et Menneske her i Thinget, som tror paa, at Folkethinget vilde gjøre det. Det lader jeg altsaa ligge, jeg spørger blot: Kan man egentlig ønske, at Landstinget skal vedtage dette? Vilde det ikke være en ganske forunderlig Abdikation, som er i Strid med hele det Princip, hvorpaa Institutionerne hvile? Derfor er det mig ogsaa meget hørt at høre, at den høitærede Conseilspresident netop antydede, maatte den høitærede Minister havde en Fornærmelse af, at her er et svagt Punkt i det oprindelige Lovforslag, at han ikke betragtede netop den opstillede Grændse som den eneste mulige, og naar han dertil knyttede en Bebreidelse paa en vis Maade, men i alt Fald en Opfordring til de Medlemmer, som ikke kunde slutte sig til det foreliggende Forslag, til selv at prøve paa at bringe et bedre Forslag frem, skal jeg meget gjerne være derpaa. For mit eget Bedkommende har jeg virkelig overveiet, om jeg ikke med nogen Nytte kunde prøve paa at foreslaa et Endringsforslag, men jeg kom til det Resultat, at det i Diebliffet var unyttigt. Om det senere kan lykkes, vil det i alt Fald ikke kunne lykkes for nogen enkelt, men vil kun kunne ske, naar der virkelig er en god Villie fra forskjellige Sider, hvilket herer paa Sagerens Gang ikke blot denne Sags Gang, men ogsaa paa den Gang, som bliver Finansloofven til Del. Er man fra begge Sider friv og halvhjærtig, er det klart, at det er aldeles spildt, om enkelte Medlemmer ville gjøre Forsøg paa ved Endringsforslag at bringe en anden Form frem. Der som man, hvad jeg meget vilde beklage, fra Folkethingets Side ubetinget vil fastholde den ældre Form og fra Landstingets Side ubetinget fastholde den nu foreslaaede, kan jeg kun dertil sige, at den nærmeste Følge deraf er ligesaa let at se, som de fjernere Følger ville være uregnelige.

Conseilspræsidenten (Estrup):

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Krieger) har vistnok fuldstændig Ret i, at dersom man aldrig frev andre Love end dem, der ikke kunde misforstaaes, blev der ikke mange Love skrevne, men det er jo slet ikke det, der her er Tale om; her er kun Tale